

var Udtryk for mindre Velvillie. Han var ikke sød for Tiden, sagde han, og Forholdene gjorde ikke, at man blev sød, men det ærede Medlem vilde ikke optræde mod sit Partis Ordfører, han vilde endogsaa stemme for Loven, saa der sker jo ikke noget uventet. Det ærede Medlem mindede om en gammel Historie, jeg har hørt som Dreng: Der var en Præst, som altid holdt den samme Prædiken, og da man bebrejdede ham dette, svarede han: Den har ikke virket endnu, og derfor skulle de fremdeles have den samme Prædiken. Det ærede Medlem var inde paa noget af det samme. Det, han sagde nu, er sagt gentagne Gange, men det har ikke virket endnu, og derfor mente han at maatte sige det en Gang endnu. Jeg tror, at den Gentagelse af den gamle Prædiken vilde have været bedre paa sin Plads, naar vi komme til Behandlingen af de Indtægtslove, der nu foreligge for Tinget, og at den egentlig ikke hører hjemme ved Behandlingen af dette Statslaan, som jeg synes er en ganske selvfølgelig og i højeste Grad forstandig Sag. Men det er jo et Spørgsmaal, om det i det hele er hensigtsmæssigt med de mange Gentagelser af den samme Prædiken. Jeg tror, at ligesom Præsten i sin Tid havde gjort bedre i at vælge sig et andet Emne og andre Ord for at faa Indflydelse paa sine Tilhørere, saaledes vilde ogsaa det ærede Medlem opnaa en større Virkning, dersom han forlod den gamle Tekst og holdt sig til andre Ting.

Til det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) vil jeg gøre den Bemærkning, at hans Optræden svarede ganske til min Forventning. Jeg vidste, hvordan hans Partifæller stemte i det andet Ting, og hvordan det ærede Medlem vilde stemme og anbefale at stemme. Jeg maa sige om denne Optræden, at den forekommer mig at falde ind under Begrebet billig Tapperhed, saa billig, at man ødelægger Befolkningens gode Smag derved, at man vil have den til at respektere den.

Holstein-Holsteinborg: Maa jeg til det ærede Medlem, der nu havde Ordet, blot svare, at intet skulde være mig kære, end om den højtærede Finansminister ved en forandret Optræden gjorde det let og naturligt at forlade den gamle Tekst.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Stempelafgift.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 811 fg.)

Sagen sattes til Forhandling.

Formanden: Jeg skal bemærke, at paa Grund af det nøje Sammenhæng mellem dette Lovforslag og den næste Sag paa Dagsordenen, Forslag til Lov om Afgifter ved Tinglæsning m. m., finder jeg det naturligt, om Talerne ville beskæftige sig med begge disse Lovforslag i deres Udtalelser.

Finansministeren (N. Neergaard): De to Forslag, som i Dag ere til Behandling i det høje Ting, ere begge vedtagne af Folketinget, uden at der er foretaget store Ændringer i dem fra den Skikkelse, hvori de bleve forelagte af Regeringen. Det er Revisionslovforslag, Forslag, der gaa ud paa at revidere Love af meget anselig Alder. Den nugældende Stempellov er over 50 Aar gammel, og den gældende Lovgivning om Tinglæsningsafgifter hviler i Særdeleshed paa Sportelreglementet af 1814 og er altsaa nærved at være 100 Aar gammel. Det er givet, at Afgiftslove af saa høj Ælde ikke kan være tidsvarende. Man maa beundre den Dygtighed, hvormed Stempeleven af 1861 er udarbejdet, og det viser sig først og fremmest deri, at det dog ikke har været nødvendigt at omstøbe den paa mere radikal Maade, end sket er i dette Forslag, idet Hovedrammerne i den kunne benyttes i saa høj Grad, som Tilfældet har været. Det var et for sin Tid i højeste Grad fortjenstfuldt Lovarbejde; men naturligvis, ingen Lov bliver 50 Aar gammel, uden at Tiden løber fra den paa visse Punkter, og det er selvfølgelig ogsaa Tilfældet med Stempeleven. Alle Forretnings- og Om sætningsforhold, Samfundsforholdene paa de mest forskellige Omraader have forandret sig siden den Tid. Det er aldeles klart, at det allerede af den Grund er nødvendigt at faa Loven revideret og